

и за времето на Спартак, и за епохата на френските комунари, и за борбите на работническата класа. Образите у Смирненски са силно хиперболизирани. Той вижда прекрасното и възвишеното, което съответствува на напора на надигащата се буря, на огнедишащото тържество на революцията, в неговите титанични размери. Но тези на пръв поглед изключителни преувеличения са дълбоко правдоподобни. Изумителният полет на поетовата фантазия при създаване на образи на борците съответствува на великото и възвишеното в произведенията му, отговаря на идейния смисъл на събитията. Затова и тези образи са вътрешно правдиви, интимно близки с всичко онова, което отразява мощта и движението на пролетариата, неговите надежди и копнежи.

Неведнъж е бил изтъкван националният облик на Вапцаровата поезия, връзката ѝ с народната песен и с традицията на Ботев и Яворов. Смирненски се оценяваше до голяма степен като поет, който отрази предимно революционните борби извън границите на нашата страна. А това не е така. Наистина прекрасното дарование на Смирненски се разви непосредствено под силното влияние на революционните борби не само у нас, но и в Европа. Смирненски бе певец на тези борби, поет-интернационалист. Но колко богато с национални елементи е творчеството му — елементи нови, свежи, оригинални, въведени за пръв път от поета в литературата ни. Те се чувствуват определено и в интернационалните произведения на Смирненски, в героичните видения на поета за борбите в големите центрове на Европа и из просторните земи на Съветския съюз, видения, пречупени през неговото оригинално въображение, стоплени от живо отзивчиво сърце, вдъхновени от патоса на борбите у нас и от наблюдения върху нашия живот. Тия творби се и създадоха в отзвук на нуждите на българската работническа класа. Чрез тях тя осъзнаваше величието и героизма на новата революционна епоха, настъпила след Първата световна война. Те са така национално осмислени както „Моята молитва“, „Елегия“ и „Борба“ на Ботев, както „Арменци“ на Яворов.

Смирненски създаде богата революционна литература, която отразява противоречията на нашия живот и неговия облик. За разлика от своите предшественици — Ботев, Вазов, Яворов и т. н., той използва нашироко нов национален материал за художествено пресъздаване — работника с неговия бит и героика, отразени в „Тълпите“, „Пролетарий“, „Работникът“, „Това е улицата“, „Да бъде ден“ и т. н. Специфично националните черти на българската работническа класа засияха ярко в тези творби на поета. В „Тълпите“ е скрита неизвестна буря, в тях е стопено слънцето, тях ги ражда земята за безумно велик подвиг, в тях е скрита душата на новия свят. Такъв е поетичният апофеоз на нашите революционни маси в поезията на Смирненски. Той виждаше „тълпите“ по улиците на големия град, в София, героите му носят образа — силно известен несъмнено — на софийския работник, който бе малко познат на Вазов и Яворов. Националната окраска личи изцяло в този образ. Смирненски бе поет на големия капиталистически град.